

Bilag til f. t. l. om ophævelse af forældede regler

handlede skriftlige Responsa og Oversættelser, naar disse matte forlanges af Private, hvilken Betaling, i Mangel af mindelig Overenskomst, bliver at afgjøre ved Magistratens Kiendelse. Derimod tilkommer der ham ingen Betaling, naar slige Responsa eller Oversættelser kræves af en offentlig Autoritet eller til Brug ved en offentlig eller beneficieret Sag; dog, hvad disse sidste angaaer, med Undtagelse af de Tilfælde, hvori Pl. 20 Apr. 1825 kan himle ham Adgang til Betaling.

Ad § 2, nr. 23

**Forordning af 22. november 1837
indeholdende nærmere Bestemmelser ang.
den Selveierbønder ved Fr. 13 Mai 1769
hiemlede Testationsfrihed, som senest
ændret ved lov nr. 215 af 31. maj 1963 om arv**

1.) Naar en gift Eiendomsbonde, der lever i det sædvanlige Formuesfællesskab med sin Hustru, vil benytte den Frihed, Fr. 13 Mai 1769 § 5 giver ham til at gjøre testamentarisk Anordning over hans Gaard med Tilbehør, bør han dertil erhverve Hustruens Samtykke.

2.) Ved den testamentariske Anordning, som Forældre saaledes gjøre over en Selveiergaard, kan det og bestemmes, at den af dem, der bliver den Længstlevende, skal, dog under de nærmere Bestemmelser, som den efterfølgende 4 § indeholder, beholde Gaarden med Tilbehør, imod et Vederlag, der svarer til den Værdie, hvorfor Gaarden i sin Tid skal overlades til et af Børnene, hvilket Vederlag sikkres i Eiendommen og udbetales i de Tilfælde, hvori Børns Fædrene eller Mødrene-Arv ellers skal udbetales dem. Den Længstlevende er ikke bemyndiget til at sælge Gaarden, uden at den først tilbydes den Søn eller Datter, som den i sin Tid skal tilfalde, hvilken da skal være berettiget til at modtage samme for den i Testamentet satte Værdie og med Beløbets Tilveiebringelse have Henstand til den anden derpaa følgende Juni eller December Termin, hvilken sidste ved denne Leilighed ogsaa i Jylland bliver at regne for Omslagstermin. Saafremt bemeldte Arving ikke er myndig, skal Sagen, inden Beslutning tages om Gaardens Overtagelse, indstilles til det Kgl. Cancellies Bedømmelse. Det følger ellers af sig selv, at der ved Ægtefolkenes fælles Testament ogsaa kan bestemmes yderligere Indskrænkning i den Længstlevendes Raadighed

over Gaarden, og at det navnlig kan formenes denne at pantsætte samme, ligesom den Længstlevende i intet Tilfælde kan give nogen Panteret foran de Arvelodder, som ere Børnene tilfaldne efter den forhen afdøde Fader eller Moder, hvilke Arvelodder, som foranført, blive prioriterede i Gaarden, indtil der paa anden Maade gjøres Arvingerne Fyldest for samme.

3.) Det følger ligeledes af sig selv, at den Længstlevende ikke kan efter sin Ægtefælles Død gjøre nogen Forandring i den engang, til Fordeel for et af Børnene, af dem tilkiendegivne sidste Villie, men skulde bemeldte Barn døe eller ei ville modtage Eiendommen, kan den Længstlevende ved en ny testamentarisk Disposition bestemme, hvo af de øvrige Børn der skal træde i dets Sted, saafremt det fælles Testament ei allerede indeholder nogen Bestemmelse desangaaende.

4.) Den Ret til at beholde Gaarden, som der ved Ægtefolks fælles Testament kan tillægges den Længstlevende af disse, skal med Hensyn til Manden ikke være indskrænket til den Tid, han bliver hensiddende ugift, ligesom Gaarden og, naar Enken inddrager sig i nyt Ægteskab, kan forblive hos hende og hendes anden Mand, saalænge indtil den Søn, hvem Gaarden efter Testamentet skal tilfalde, bliver myndig, hvorved i Overensstemmelse med Lovens 3-17-34 forstaes, at han har opnaaet 18 Aars Alderen, eller den Datter, som den er tillagt, indgaar Ægteskab. Naar saaledes Enken indgaar nyt Ægteskab, bør en Forretning af vedkommende Skifteforvalter foranstaltet optaget, som viser Beskaffenheden af Gaarden med Tilbehør, der, som foranført, i sin Tid skal afleveres til en Søn eller Datter. Ligeledes bør og en saadan Forretning optages, hvor det ellers ved Anvendelsen af § 2 maate være fornødent til fuldstændig Oplysning om, hvad den vedkommende Arving i sin Tid kan fordrø. Iøvrigt skal den Søn eller Datter, som i Anledning af Enkens nye Ægteskab kommer i Besiddelse af Gaarden, saafremt Testamentet ikke indeholder nogen for Samme fordeelagtige Bestemmelse, fyldestgjøre hende for sin Halvpart i Gaarden efter den Værdie, som den ved lovlig Vurdering findes at have, uden Hensyn paa den i Testamentet til Regel for Delingen mellem Børnene satte Værdie, og bør i dette Tilfælde samme Frist til Summens Tilveiebringelse gives, som i § 2 er tilstaaet.